

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/1/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113010670
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1113010670.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaného W. C., stíhaného pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 23.9.2014, sp.zn. 3T/35/2013, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 26. januára 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného W. C., O..XX.X.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 23.9.2014, sp.zn. 3T/35/2013, bol obžalovaný W. C. uznaný vinným zo spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona („Tr.zák.“) s poukazom na § 138 písm. a) Tr.zák. na skutkovom základe, že

dňa 27.3.2013 v čase okolo 10.50 hod. v V. viedol ako osoba bez vodičského oprávnenia po P. ulici smerom ku križovatke P. veľkou rýchlosťou osobné motorové vozidlo zn. X. Z., čiernej farby, W.: V.-XXXAZ, vo vlastníctve spoločnosti L. F. S., F..E..D., ktoré mal prenajaté od spoločnosti L. N. F..E..D., kde sa v tom čase nachádzali policajné motohliadky I. XXX R. I. XXX, ktoré sa ho snažili služobnými vozidlami formou zátarasy cesty zastaviť, pričom motohliadka I. XXX vo vozidle s poškodeným U. U. R. U. G. mu dávali znamenie na zastavenie prostredníctvom VRZ, na čo obžalovaný nereagoval a svoje vozidlo nasmeroval priamo na motohliadku, ktorá musela vykonať úhybný manéver, aby sa vyhla priamej zrážke, obžalovaný pokračoval v jazde vpravo po chodníku pri autobusovom pruhu, na ktorom stál poškodený X. M., člen motohliadky I. XXX, dávajúc obžalovanému znamenie na zastavenie zdvihnutou rukou a následne 4 varovnými výstrelmi do vzduchu, obžalovaný však stále nereagoval a rútil sa vozidlom priamo na poškodeného M., ktorý musel uskočiť, aby ho obžalovaný nezrazil, nezastavilo ho ani 12 výstrelov vystrelených na jeho vozidlo zo služobnej zbrane v držbe U. M. z motohliadky I. XXX, potom pokračoval v rýchlej jazde ďalej po P. ulici smerom ku križovatke P., kľučkujúc po chodníku pomedzi odstavené vozidlá, ďalej bol týmito policajnými hliadkami prenasledovaný až na diaľnicu D2 smerom na F. a pri zjazde z diaľnice D2 pri odbočke na Y. O. X. prerazil vozidlom zvodidlá a havaroval, v dôsledku čoho bol zadržaný ďalšou policajnou hliadkou, pričom týmto konaním nespôsobil poškodeným policajtom žiadne zranenia a poškodenej spoločnosti L. F. S., F..E..D.. spôsobil na vozidle škodu vo výške cca 25.000 eur.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 323 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 a § 37 písm. f), písm. m) Tr.zák. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený L. F. S., F..E..D.. odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku podal odvolanie v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr.por.“) obžalovaný na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku, následne aj písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 8.10.2014, v ktorom uviedol, že odvolanie zdôvodní po doručení rozsudku, čo obžalovaný neurobil.

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaní tunajšiemu súdu dňa 2.1.2015.

Následne boli určené verejné zasadnutia odvolacieho súdu na rozhodnutie o odvolaní v dňoch 31.3.2015, 12.5.2015 a 21.7.2015, ktoré boli odročené pre neúčast' obžalovaného, na ktorého bol odvolacím súdom vydaný aj príkaz na zatknutie, pričom obžalovaný bol v období od dňa 7.7.2015 zadržaný, vzatý do predbežnej väzby a vydaný z Českej republiky do Rakúskej republiky na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, kde bol Krajským súdom (Landesgericht) Eisenstadt rozhodnutím zo dňa 10.11.2015, sp.zn. 015 HV 54/2015, právoplatným dňa 10.11.2015, odsúdený pre spáchanie majetkovej trestnej činnosti na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, z ktorého bol podmienene prepustený dňa 10.11.2015.

Následne bol určený termín verejného zasadnutia odvolacieho súdu na rozhodnutie o odvolaní na 26.1.2016, pričom obžalovaný prevzal predvolanie dňa 28.12.2015 (doručené cez Obvodné oddelenie Policajného zboru Stupava).

Obžalovaný písomným podaním doručeným na odvolací súd dňa 21.1.2016 výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie odvolacieho súdu vykonalo v jeho neprítomnosti, čomu bolo vyhovené, keďže boli na taký postup splnené všetky zákonné podmienky.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dňa 26.1.2016 prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť, nakoľko napadnutý rozsudok považovala za vecne správny a zákonný.

Podľa § 317 ods. 1 Tr.por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 288 ods. 1 Tr.por. ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na občianske súdne konanie, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri.

Podľa § 323 ods. 1 Tr.zák. kto použije násillie

- a) v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, alebo
 - b) pre výkon právomoci verejného činiteľa,
- potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Podľa § 323 ods. 2 písm. c) Tr.zák. odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. a) Tr.zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtienia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157.

Podľa § 34 ods. 1 Tr.zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a

súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatelia spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr.zák páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr.zák. trest má postihovať iba páchatelia, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatelia, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 6 Tr.zák. tresty uvedené v § 32 možno uložiť samostatne alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody.

Podľa § 38 ods. 2 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr.zák. ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 5 Tr.zák. pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenia odsekov 4 a 5 nepoužijú.

Podľa § 38 ods. 8 Tr.zák. zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 48 ods. 2 Tr.zák. súd zaradí páchatelia na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

a/ s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin,

b/ so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatelia hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por. Keďže skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil, podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by odvolací súd prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Keďže z podaného odvolania obžalovaného nevyplývalo ohľadom ktorých výrokov bolo podané, odvolací súd preskúmaval všetky výroky napadnutého rozsudku a správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie nie je dôvodné. Uvedené zistenie odvolacieho súdu vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Na Okresný súd Bratislava I bola Okresnou prokuratúrou Bratislava I dňa 15.8.2013 podaná obžaloba č.k. 1Pv 273/13-33 na W. C. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr.zák. na skutkovom základe v nej uvedenom.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.12.2013 potom, čo sa prokurátorka a obžalovaný vyjadrili, že nechcú uzavrieť dohodu o uznaní viny a prijatí trestu, bola prednesená obžaloba prokurátorkou. Následne obžalovaný po príslušnom poučení vyhlásil k obžalobe podľa § 257 ods. 1 písm. a) Tr.por., že je nevinný a boli vypočutí obžalovaný W. C., poškodení X. M., U. U., U. G. R. E. U. R. F. U. M., L. U., U. M. R. C.. E. U.. Na hlavnom pojednávaní dňa 23.1.2014 bolo rozhodnuté samosudcom o návrhoch strán na vykonanie dôkazov a na hlavnom pojednávaní dňa 23.9.2014 boli so súhlasom prokurátorky a obžalovaného prečítané znalecké posudky zabezpečené v konaní, rovnako boli prečítané aj listinné dôkazy, ďalej bolo rozhodnuté o návrhoch na doplnenie dokazovania a po vyhlásení dokazovania za skončené bol po záverečných rečiach a poslednom slove vyhlásený rozsudok v znení uvedenom na začiatku tohto odôvodnenia.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že boli riadne predvolané resp. upovedomené strany trestného konania o termínoch hlavného pojednávania a bola im riadne doručená obžaloba a výzva na vykonanie dôkazov. Hlavné pojednávanie bolo vykonané v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní rešpektoval zásadu náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr.por. a zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr.por.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie ohľadom viny zdôvodnil najmä tým, že zo zhodných výpovedí svedkov - poškodených (príslušníkov PZ) X. M., U. U. R. U. G. je nepochybné, že obžalovaný unikajúci na motorovom vozidle zn. X. Z., W.: V. XXXAZ vysokou rýchlosťou (podľa samotného obžalovaného išiel rýchlosťou až 160 km/h) pred policajnými hliadkami, ktorými bol prenasledovaný, následne po znížení rýchlosti z dôvodu pred ním sa nachádzajúcou zátarasou pozostávajúcou z civilných vozidiel a takisto tam sa nachádzajúcej motorizovanej policajnej hliadky v zložení U. - G., nasmeroval svoje vozidlo na služobné vozidlo tejto hliadky, v dôsledku čoho títo museli vykonať úhybný manéver, aby nedošlo k zrážke s vozidlom obžalovaného a vzápätí nasmeroval vozidlo na jediný voľný priestor medzi zátarasou a zvodidlami, kde sa nachádzal poškodený X. M., rukou dávajúci obžalovanému znamenie na zastavenie vozidla, napriek tomu obžalovaný svoje vozidlo smeroval na menovaného poškodeného, ktorý pred ním musel na poslednú chvíľu uskočiť za zvodidlá, aby ho idúce a unikajúce vozidlo nezrazilo.

Vo vzťahu k útoku na policajnú hliadku v zložení poškodených príslušníkov PZ U. - G. súd uvádza, že obžalovaný mal dostatočnú vzdialenosť na to, aby musel túto hliadku, používajúcu aj výstražné svetelné zariadenia (čo sám obžalovaný potvrdil), zbadať v časovom priestore umožňujúcom mu zastaviť ním vedené vozidlo. Podľa výpovede poškodených príslušníkov PZ (M., U., G.) išlo o vzdialenosť okolo 400 metrov, pričom tento fakt možno oprieť aj o fotodokumentáciu pripojenú k zápisnici o ohliadke miesta činu, z ktorej si možno urobiť predstavu o približnej vzdialenosti od zátarasy a postavenia policajnej hliadky, na ktorú obžalovaný musel mať rozhľad. V tomto smere obhajobná argumentácia obžalovaného, že zátarasy na mieste činu nevidel, resp. že tieto zbadal až asi 50 maximálne 70 metrov pred sebou, nemôže obstáť. Obžalovaný teda musel vidieť zátarasy a policajnú hliadku na oveľa väčšiu vzdialenosť, než ako sa to snažil prezentovať súdu. Z fotodokumentácie pripojenej k ohliadke miesta činu, ako ani z výpovedí svedkov nevyplýva taký stav vozovky, ktorý uvádzal obžalovaný a o ktorý oprel svoje tvrdenie o nemožnosti zastaviť vozidlo pred zátarasou. Avšak aj v prípade poľadovice na ceste v čase spáchania skutku, obžalovaný, ako to už bolo uvedené, mal pred sebou dostatočnú vzdialenosť na to, aby svoje vozidlo zastavil. Paradoxne obžalovaný na jednej strane tvrdí, že pre vysokú rýchlosť dosahujúcu 160 km/h zastaviť nemohol, na druhej strane uvádza, že po chodníku vedúcom medzi zátarasami a zvodidlami išiel výrazne nižšou rýchlosťou (cca 60 km/h, pričom na tento chodník vyšiel niekoľko desiatok metrov pred miestom, kde stál poškodený X. M.). Je zrejmé, že obhajobné tvrdenia obžalovaného nemajú racionálny a logický základ a z tohto hľadiska ich nemožno považovať za iné, ako účelové, smerujúce k zbaveniu sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Skutočnosť, či osádka policajnej hliadky prechádzala z pruhu do pruhu ako reakcia na spôsob vedenia vozidla obžalovaným, je z právneho hľadiska nepodstatná a so zreteľom na ostatné preukázané skutočnosti nemá vplyv pre záver o vine obžalovaného. Podstatné je to, že obžalovaný vysokou rýchlosťou smeroval vozidlo na túto policajnú hliadku a len vďaka úhybnému manévru z ich strany nedošlo k zrážke vozidiel. Svedok - poškodený U. pritom dostatočne zrozumiteľne pred súdom vysvetlil pohyb so svojim vozidlom, ktorým

reagoval na situáciu v cestnej premávke a zakrytý výhľad tak, aby našiel také miesto, ktoré z hľadiska plnenia úloh považoval za najvhodnejšie. Tento svedok pritom výslovne uviedol, že obžalovaný ich chcel najprv podbehnúť, v dôsledku čoho sa posunul dozadu a vtedy to vodič vozidla stočil smerom na nich, následkom čoho musel urýchlene zacúvať, inak by do nich narazil.

Čo sa týka násilného konania a útoku vo vzťahu k poškodenému X. M., obhajoba obžalovaného bola vyvrátená výpoveďami všetkých svedkov, ktorí mohli svojimi zmyslami vnímať osobu tohto poškodeného v čase, keď sa na neho rútilo predmetné vozidlo, resp. v čase bezprostredne predchádzajúcemu uskočeniu poškodeného pred rútiacim sa vozidlom. Všetci svedkovia zhodne uviedli, že tento sa nachádzal v jazdnej dráhe vozidla vedeného obžalovaným, a to na už zmienenom jedinom možnom mieste, cez ktorý obžalovaný mohol uniknúť, t. j. medzi zátarasami a zvodidlami. Prítom tak ohrozený poškodený, ako aj ostatní svedkovia uviedli, že tento musel pred rútiacim sa vozidlom uskočiť, aby ho vozidlo nezasiahlo. Týmito výpoveďami bolo opäť vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že poškodený X. M. sa nachádzal medzi stĺpom a zvodidlami a nie v jeho jazdnej dráhe. Túto ním uvádzanú skutočnosť možno považovať za nepravdivú aj s ohľadom na uvedenú fotodokumentáciu miesta činu, z ktorej je zrejmé, že poškodený na tomto mieste ani stáť nemohol (okrem iného aj vzhľadom na jeho robustnú a zavalitú postavu, ktorú súd vnímal pri jeho výsluchu). V neposlednom rade možno uviesť, že ak by sa poškodený na mieste uvedenom obžalovaným nachádzal, nemal by dôvod pred prichádzajúcim vozidlom uskakovať a už vôbec nie za zvodidlá.

Súd nezistil žiadnu skutočnosť, pre ktorú by bolo možné spochybňovať zhodné svedecké výpovede tak poškodených, ako aj ostatných svedkov, naopak v kontexte výsledkov vykonaného dokazovania sú tieto výpovede dostatočne podporené. Drobné nezrovnalosti vo výpovediach (týkajúce sa jednotlivých vzdialeností a rýchlosti obžalovaným vedeného vozidla s výnimkou vzdialenosti, na ktorú musel obžalovaný zbadáť zátarasy a pred ňou sa nachádzajúcu policajnú hliadku, ktorá bola v zásade ustálená) sú zanedbateľného významu a sú len prirodzeným a logickým dôsledkom situácie v cestnej premávke na mieste činu, v dôsledku čoho nebolo možné od jednotlivých svedkov a poškodených očakávať, aby sa vedeli presne k uvedeným skutočnostiam. Uvedená teda nemôže mať žiaden vplyv na posudzovanie vierohodnosti výpovedí týchto osôb.

Odvolací súd k tomu uvádza, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj ako sa vyrovnal s obhajobou, z akých dôvodov nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny (rovnako tak aj v otázke trestu a príslušným spôsobom bol odôvodnený aj výrok ohľadom poškodeným uplatnenej náhrady škody).

Odvolací súd má v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu za to bez toho, aby opakoval správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu uvedené a podrobne odôvodnené v napadnutom rozsudku, na ktorý sa v plnom rozsahu odvoláva vrátane argumentov ohľadom vyvrátenia obhajobných tvrdení obžalovaného, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde (treba poukázať najmä na výpovede poškodených U. U., U. G. R. X. M. R. F. U. M., ako aj zápisnice o ohliadke miesta činu a na ne sa vzťahujúcu fotodokumentáciu) bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným, ktorého konanie zároveň napĺňa všetky znaky trestného činu uvedeného v napadnutom rozsudku.

Obžalovaný ako vodič motorového vozidla prenasledovaný policajnými hliadkami tým, že nereagujúc na znamenia na zastavenie zo strany policajtov, nasmeroval motorové vozidlo jednak na motorové vozidlo policajnej motohliadky v zložení U. U. a U. G. a následne aj na policajta X. M. stojaceho na chodníku medzi zvodidlami a zátarasou vytvorenou motorovými vozidlami za účelom zastavenia vozidla vedeného obžalovaným, naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr.zák., keďže úmyselným konaním (formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Tr.zák., keďže chcel spôsobom uvedeným v trestnom zákone porušiť resp. ohroziť záujem chránený Trestným zákonom) použil násilie (použitím fyzického násillia proti telesnej integrite inej osoby podľa § 122 ods. 7 Tr.zák.) v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa (policajt vykonávajúci služobný zákrok je verejným činiteľom a čin bol spáchaný v

súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou v zmysle § 128 ods. 1 Tr.zák.) a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, ktorou je podľa § 122 ods. 3 Tr.zák. vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším, teda bez akýchkoľvek pochybností aj motorové vozidlo.

Trest uložený obžalovanému zdôvodnil prvostupňový súd predovšetkým tým, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery preto súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. U obžalovaného súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, naopak v jeho prípade súd ustálil dve priťažujúce okolnosti, a to priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno f) Tr.zák. spočívajúcu v spáchaní trestného činu verejne v zmysle definície upravenej v § 122 ods. 2 písm. b) Tr.zák. a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) tr.zák., teda že bol už za trestný čin odsúdený. Po zohľadnení prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností a miery ich závažnosti, trestná sadzba uvedená v § 323 ods. 2 Tr.zák. bola upravená spôsobom uvedeným v § 38 odsek 4 Tr.zák. tak, že sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvýšila o jednu tretinu. Základom na zníženie trestnej sadzby bol rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 8 Tr.zák. a konkrétna trestná sadzba po jej úprave tak predstavovala 4 roky 8 mesiacov až 8 rokov.

Spôsob spáchania činu spočívajúci v rýchlosti vedenia motorového vozidla obžalovaným, typu motorového vozidla (X. Z., o ktorom si možno urobiť predstavu z pripojenej fotodokumentácie), v podstate v rámci jedného skutku spočívajúci v útoku na viacerých verejných činiteľov, iba ktorých duchaprítomnosť a rýchlosť reakcie zabránila ťažším, ak nie nenapraviteľným následkom (na zdraví a živote), ďalej v agresívnej jazde unikajúc prenasledujúcim policajným vozidlám, nerešpektovaním dopravného značenia a ostatných pravidiel cestnej premávky, a to všetko na značne dlhom úseku pred miestom činu, ako aj za ním, ohrozujúc ostatných účastníkov cestnej premávky, v značenej miere zvyšuje závažnosť činu a je významným kritériom pre určenie výmery trestu, na ktorý súd prihliadal pri jeho ukladaní. Rovnako pohnútkou obžalovaného, ktorý si bol vedomý, že vedie motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia a po tom, čo sa dopustil trestnej činnosti na území Rakúskej republiky, sa chcel vyhnúť vyvodzovaniu svojej trestnej zodpovednosti, má nezanedbateľný význam pre ukládanie trestu.

Z hľadiska zásad pre ukládanie trestu je to napokon osoba samotného obžalovaného (v minulosti opakovane súdne trestaného za rôznorodú trestnú činnosť, predovšetkým za drogovú trestnú činnosť a v štyroch prípadoch išlo o nepodmienečné tresty odňatia slobody) a možnosti jeho nápravy, ktorá v plnej miere odôvodňuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Na území Slovenskej republiky bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 06.02.2007, sp. zn. 3T/49/2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.04.2007, sp. zn. 1To/23/07, ktorým bol odsúdený (pre drogovú a majetkovú trestnú činnosť) na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a na trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vedenia akýchkoľvek motorových vozidiel na dobu 3 roky, pričom z výkonu trestu odňatia slobody bol uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.10.2012, sp.zn. 4PP/132/2012 podmienčne prepustený s určením skúšobnej doby 3 roky. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný sa skutku dopustil počas plynutia skúšobnej doby iba 5 mesiacov po tom, čo bol podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody.

Na tomto základe je možné odôvodnene dospieť k záveru, že doterajšie odsúdenia obžalovaného na nepodmienečné tresty odňatia slobody nevedli k jeho náprave a prevýchove v tom smere, aby viedol riadny život, a teda účel trestu v prípade týchto odsúdení nebol naplnený. V jeho osobe ide o osobu so sklonsmi k páchaniu trestnej činnosti rôzneho druhu, ktorej možnosti nápravy so zreteľom na uvedené skutočnosti sú značne obmedzené. Keďže sa obžalovaný dopustil závažného trestného činu - zločinu krátko po svojom podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, je aj s prihliadnutím na existujúcu judikatúru, potrebné na obžalovaného pôsobiť prísnejším trestom odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie, zásady jednoty prevencie a represie pri ukladaní trestu a ostatných kritérií stanovených Trestným zákonom na dosiahnutie účelu trestu, sa trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 6 rokov javí ako primeraný, adekvátny a podľa názoru súdu ho možno považovať za spravodlivý, rešpektujúci účel trestu aj v rámci ochrany spoločnosti pred páchatelom tohto trestného činu.

K uloženému trestu odvolací súd uvádza nasledovné skutočnosti.

Pre ukládanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchateľovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchateľa k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest by mal postihovať iba páchateľa tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou Trestným zákonom pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a 6 Tr.zák. páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 2 Tr.zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou päť rokov (v § 323 ods. 2 Tr.zák. je ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody 3 až 8 rokov), teda ide o zločin (§ 11 ods. 1 Tr.zák.). Teda v prípade spáchania trestného činu podľa § 323 ods. 2 Tr.zák. zákonodarca ustanovil s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 34 ods. 6 Tr.zák., že súd musí povinne ukladať trest odňatia slobody, či už vo forme podmieneného odkladu jeho výkonu alebo ako nepodmienečný. Prvostupňový súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd v súvislosti s uloženým trestom uviedol všetky relevantné skutočnosti, ktoré zoberal do úvahy pri ukladaní trestu a tiež správne zistil poľahčujúce okolnosti a priťažujúce okolnosti. Z pohľadu účelu trestu vecne správne odôvodnil uložený druh trestu a jeho výmeru a odvolací súd sa z tohto pohľadu s jeho argumentmi stotožňuje bez toho, aby ich opakoval v tomto rozhodnutí. Prvostupňovým súdom uložený trest odňatia slobody ako nepodmienečný vo výmere 6 rokov bol uložený v súlade so zákonom, vecne správne a zodpovedá účelu trestu, je primeraný a spravodlivý a odvolací súd sa s ním stotožnil.

Napriek tomu odvolací súd musí k uloženému trestu uviesť, že zo spisového materiálu vyplýva, že pred spáchaním žalovaného skutku bol obžalovaný opakovane (spolu štyrikrát) odsúdený za spáchanie úmyselnej trestnej činnosti majetkového a drogového charakteru na nepodmienečné tresty odňatia slobody, pričom posledným týmto odsúdením pred spáchaním teraz prejednávanej trestnej činnosti bolo odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 6.2.2007, sp.zn. 3T/49/2006, právoplatným dňa 4.4.2007, ktorým bol uznaný vinným aj zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b), d) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, pričom podľa vymedzenia skutku obžalovaný prechovával metamfetamín v rozsahu 14 jednotlivých dávok. Toto odsúdenie je treba posudzovať ako spáchanie zločinu z zmysle § 437 ods. 1 Tr.zák. (ak je potrebné určiť, či trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vykazuje znaky prečiny, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa tohto zákona, použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákone č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov), keďže v prípade § 187 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov išlo o úmyselný trestný čin s ustanovenou trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere 2 až 8 rokov, čo zodpovedá zákonnému vymedzeniu zločinu podľa § 11 ods. 1 Tr.zák.

Čiže v prejednávanej veci došlo zo strany obžalovanému k opätovnému spáchaniu zločinu, kedy sa podľa § 38 ods. 5 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 8 Tr.zák. zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej

trestnej sadzby o jednu polovicu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, teda zákonom ustanovená trestná sadzba 3 až 8 rokov sa správne mala upraviť na 5 rokov a 6 mesiacov až 8 rokov a v tkto upravenej trestnej sadzbe mal byť v prejednávanej veci obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody (teda nie ako nesprávne uviedol prvostupňový súd v napadnutom rozsudku v rozmedzí 4 roky a 8 mesiacov až 8 rokov). Táto skutočnosť mala byť správne vyjadrená v napadnutom rozsudku vo výroku o treste, kde malo byť uvedené ustanovenie § 38 ods. 5 Tr.zák., a nie ako nesprávne uviedol prvostupňový súd § 38 ods. 4 Tr.zák. Treba však zdôrazniť, že napriek uvedenému pochybeniu bol trest odňatia slobody uložený prvostupňovým súdom vo výmere 6 rokov v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe aj v prípade, že by bola upravená podľa § 38 ods. 5 Tr.zák.

Tieto úvahy odvolacieho súdu týkajúce sa uloženého trestu však museli zostať iba v akademickej rovine, keďže odvolanie podal iba obžalovaný a v takom prípade podľa § 322 ods. 3 Tr.por. nie je možné zmeniť rozsudok v neprospech obžalovaného (zákaz reformatio in peius). To rovnako platí pre úvahu odvolacieho súdu, že vzhľadom k spáchaniu trestného činu v súvislosti s vedením motorového vozidla, bolo namieste obžalovanému uložiť aj ďalší druh trestu, a to trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel.

Ohľadom zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia boli úvahy prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku v súlade so zákonom a vecne správne, keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (v roku 2012).

Výrok o náhrade škody, ktorým prvostupňový súd poškodeného s uplatneným nárokom odkázal na občianske súdne konanie (s odôvodnením, že pre uloženie povinnosti obžalovanému na náhradu škody poškodenej spoločnosti vlastniacej vozidlo X. Z. nie je dostatočný podklad a ďalšie dokazovanie v rámci adhézneho konania by presahovalo rámec trestného konania a toto by len predĺžilo) je vecne správny a v súlade so zákonom, keďže do vydania napadnutého rozsudku neboli zo strany poškodeného predložené príslušné dôkazy, na základe ktorých by bolo možné rozhodnúť o ním uplatnenom nároku iným spôsobom.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd vyhodnotil podané odvolanie ako nedôvodné a zamietol ho.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.